

Interview met Hubert Ehring: de Bijzondere Raad van Ministers van de EGKS en zijn juridische dienst (Ukkel, 25 oktober 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_hubert_ehring_de_bijzondere_raad_van_ministers_van_de_egks_en_zijn_juridische_dienst_ukkel_25_oktober_2006-nl-6634c90f-926c-48d0-bba3-ef0eb66d663c.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Hubert Ehring: de Bijzondere Raad van Ministers van de EGKS en zijn juridische dienst (Ukkel, 25 oktober 2006)

[Étienne Deschamps] In 1954 trad u in Luxemburg in dienst bij het secretariaat van de Bijzondere Raad van Ministers van de EGKS. Welke rol en werkwijze had dit kersverse orgaan?

[Hubert Ehring] Mijn werkzaamheden bij dit nieuwe orgaan vloeiden voornamelijk voort uit de rol van de Raad tegenover de Hoge Autoriteit. Belangrijk was dat de Raad en de Hoge Autoriteit hoofdzakelijk gezamenlijke bevoegdheden deelden. Dit betekende dat beide instanties nauw samen moesten werken. De heer Monnet wilde echter dat deze bevoegdheden door de leden van de Raad en de Hoge Autoriteit werden uitgeoefend, dus door de ministers zelf.

Het beviel hem helemaal niet dat de samenwerking altijd voorafging door uitvoerig overleg in comités van de Raad, al dan niet met ambtenaren van de Hoge Autoriteit. Hij kreeg zelfs bij de lidstaten gedaan dat ze geen lokale vertegenwoordiging naar Luxemburg zouden sturen. Onze minister moest het stellen met een klein kantoortje en een typiste. Ook waren we toen nog ver verwijderd van de samenstelling van het Comité van permanente vertegenwoordigers dat later door het EEG-verdrag is ingesteld. Met als gevolg uiteraard dat de nationale ambtenaren tijdens de vergaderingen bij de standpunten van de ministers voorbereidden, maar die bevatten zelden een mandaat voor de juridische dienst.

Professioneel gezien was het eerlijk gezegd niet echt een interessante periode, maar buiten de Raad was wel werk te doen. Niet dat we bij de Raad alleen maar om ons heen zaten te kijken, hoor. Zo heb ik het statuut en het huishoudelijk reglement van de Raad opgesteld en heb ik meegeschreven aan het ambtenarenstatuut dat voor de vier voorzitters van het Hof, van de Assemblee, van de Hoge Autoriteit en de Raad moest gaan gelden, maar voor het overige was er voor de Raad op zich niet zoveel te doen. Daarom hebben we buiten ons eigenlijke werkterrein het nodige gedaan.

Weet u dat de onderhandelingen in Val Duchesse nog een voorloper hebben gehad? Dat waren de onderhandelingen of het overleg – of hoe heette dat – in Parijs, over de oprichting van een politieke gemeenschap. Daar was ook een Belgische ambtenaar van het secretariaat bij betrokken, de heer Bourguignon. Ik ben toen lange tijd in Parijs gedetacheerd, waar we hard hebben gewerkt aan nieuwe formuleringen om de minder enthousiaste lidstaten toch over de streep te halen. Erg bevredigend was dat werk niet, maar we gaven niet op tot bleek dat het tot niets leidde en we weer zijn teruggekeerd naar Luxemburg.

Eind 1955 zijn we, nog voor Val Duchesse, in Brussel terechtgekomen, in de Liefdadigheidsstraat. Vanaf toen bracht ik mijn tijd in Brussel door – door de week uiteraard. In het weekend keerde ik terug naar Luxemburg om paard te rijden. Mijn werk bij de Raad, als juridisch adviseur, stelde niet zoveel voor. Mijn werk zat er eigenlijk al op toen ik bij het ministerie van Economie vertrok.